

No tenen vergonya

written by Josep Maria Loperena | 4 d'agost de 2019

Quim Torra, designat president de la Generalitat per la gràcia de Déu, ignora l'opinió que Cervantes tenia sobre la captivitat: «el major dels mals que un home pot afrontar», ja que, sense cap vestigi de maduresa social, es va atribuir la condició de 'pres polític'. Una manifestació fal·laç, irrespectuosa i espúria contra els patriotes catalans injustament empresonats que m'indigna. La manca de llibertat, la més fosca de les parcel·les de la justícia, anul·la la voluntat de les persones, les degrada i vexa de tal manera, que les converteix en ruïnes físiques i morals.

Els nostres presos polítics es troben a presidi com reclusos preventius, un nyap processal censurat per les altes instàncies de la justícia universal. La presó provisional és una mesura cautelar excepcional per assegurar que l'encausat o encausada es presenti davant el Tribunal el dia del judici i no ocultï proves. És per això que no pot tenir una durada prolongada en el temps. Però la mala voluntat, falsament justiciera, que encara persisteix en la mentalitat obcecada i retrògrada de molts magistrats, fa que la imposin a manera de càstig. Obliden que les seves víctimes, que encara no han estat condemnades per cap tribunal, són legalment i tècnicament, innocents.

La repressió policial davant del referèndum de l'1-0 i l'aplicació del 155 van ser les gotes d'aigua que van fer vessar el got de la paciència i del pacifisme. Les forces d'ocupació van repel·lir amb vigor i força desproporcionades els electors sense l'aparent prescripció de cap criteri superior inspirat en la raó. La policia va flagel·lar, apallissar i linxar els ciutadans que van acudir als col·legis electorals i els partits independentistes –la dreta convergent reconvertida en 'JuntsxCat' i ERC– van perdre la necessària i imprescindible unitat de pensament i d'actuació que els havia

d'unir.

Els uns i els altres van capitalitzar per als seus propis interessos la indignació ciutadana fruit de la violenta política de l'Estat contra els patriotes catalans. Va ser llavors quan Torra, per guanyar adeptes per a la seva formació, va començar a pronunciar paraules buides, contràries al sentit col·lectiu, ratificades per Laura Borràs i altres dirigents del 'JuntsxCat'. Torra, es va manifestar contrari a la investidura de Pedro Sánchez en contra de l'opinió d'altres partits independentistes i de la lògica més elemental. De tots els governs de coalició possibles, el contuberni PSOE i 'Juntes Podem' és el menys dolent. Suposa la no aplicació del 155 i una possible amnistia per als condemnats. Molts catalans haurien vetat el candidat davant la seva actitud contra Catalunya però el seny i la prudència els va aconsellar tot el contrari.

Aquesta desunió sobiranista es va revelar en les vergonyants sessions d'investidura que va protagonitzar Pedro Sánchez motivat per la seva ignorància de l'existència de la política de coalició i la seva dependència del capitalisme voraç. En aquestes jornades, Gabriel Rufián, diputat d'ERC, va defensar a ultrança la instauració d'un govern d'esquerres amb el partit de Pablo Iglesias. Va ser el debat d'investidura un esperpent trist i amarg pels partits progressistes, que pot obrir les portes a un aixecament armat contra Catalunya a VOX i als seus retrògrads companys de viatge.

El fracàs de Sánchez no només ha afavorit a Cs, PP i VOX sinó que també ha impulsat el TS a arreglar, amb una altra pasterada, la irregular situació dels 'presos preventius', una matusseria processal greu, que ha estat censurada per les més altes instàncies judicials europees. Marchena s'ha tret de la màniga una obsoleta llei mai aplicada per l'alt tribunal: comunicar el veredictes de la futura sentència als inculpats en una audiència oberta al públic i als mitjans informatius i retardar quatre o cinc mesos la redacció dels fonaments de la

sentència. Així els acusats deixaran de ser presos preventius i passaran a ser 'penats'.

Aquesta guerra oberta dels tres poders de l'Estat contra Catalunya, ha fomentat una repulsa radical de la ciutadania enfront de l'hostilitat dels seus agressors. Finalment, el poble s'ha adonat que els polítics només aspiren a aconseguir el poder per motivacions espúries: privilegis, diners i prosperitat. Catalunya –no els partits sobiranistes– reclama com a primera providència, el retorn dels exiliats, l'amnistia (no l'indult) dels presos i la prossecució del procés independentista en llibertat. El referèndum que reclama Torra vindrà després.